



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. února 2019 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Alexandry Erbanové a soudců Mgr. Renée Freiwaldové a Mgr. Tomáše Kafky **odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Karviné – pobočka v Havířově a odvolání obžalovaných 1. MUDr. Zuzany Č., narozené xxx a 2. MUDr. Jozefa T., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově ze dne 24. 10. 2018, č. j. 104 T 121/2017-650, a rozhodl

**takto:**

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu se z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek **zrušuje** v celém výroku o trestu.

S přihlédnutím k ustanovení § 259 odstavec 3 trestního řádu se obžalovaní

1. **MUDr. Zuzana Č.**, narozená xxx ve xxx, lékařka v xxx, trvale bytem xxx,
2. **MUDr. Jozef T.**, narozený xxx v xxx, lékař v xxx, trvale bytem xxx, nyní bytem xxx, adresa pro doručování xxx,

**nově odsuzují**

1. **MUDr. Zuzana Č.**

Podle § 143 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku a 6 (šesti) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně** odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tří) let**.

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se ukládá trest **zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu povolání lékaře bez odborného dohledu **na dobu 2 (dvou) let**.

## **2. MUDr. Jozef T.**

Podle § 143 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku a 2 (dvou) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně** odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tří) let**.

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání lékaře bez odborného dohledu **na dobu 1 (jednoho) roku**.

Jinak zůstává napadený rozsudek okresního soudu nezměněn.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných MUDr. Zuzany Č. a MUDr. Jozefa T. **zamítají**.

### **Odůvodnění:**

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově ze dne 24. 10. 2018, č. j. 104 T 121/2017-650, byla obžalovaná MUDr. Zuzana Č. uznána vinnou přčinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, za což jí byl uložen podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Týmž rozsudkem byl obžalovaný MUDr. Jozef T. (rovněž) uznán vinným přčinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, za což mu byl uložen podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 1 roku a 2 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let.
2. Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaní trestné činnosti dopustili tím, že  
*„dne 27. 2. 2015 v xxx, MUDr. Zuzana Č. jako službu konající lékařka s indikační pravomocí k ukončení porodu císařským řezem, ač měla odpovídající odborné lékařské znalosti a zkušenosti, a byla seznámena s aktuálním průběhem porodu rodičky Radky V. a nebránila jí v tom žádná závažná překážka, poté, kdy byla v 13.32 hodin volána MUDr. Tatánou D. jako starší lékařka z důvodu zjištěné bradykardie plodu, nesprávně v rozporu se současnými poznatky lékařské vědy vyhodnotila kardiokografický záznam v čase od 13.28 do 14.10 hodin, kdy tento nejprve označila jako fyziologický, o čemž učinila záznam do zdravotnické dokumentace a referovala rovněž tuto skutečnost téhož dne v čase 14.30 hodin na schůzce lékařů, přičemž dodatečně tento záznam ve zdravotnické dokumentaci změnila na suspektní, kdy tento záznam však měl být nejpozději od 13.30 hodin*

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Kateřina Matušinská.

*hodnocen jako patologický s nutností okamžitého ukončení porodu, případně jinými vhodnými opatřeními, rodičku však nechala v čase 14.10 hodin odpojit až na 30 minut od záznamového kardiokografického zařízení a umožnila jí odejít do sprchy, následně téhož dne v 15.12 hodin službu konající lékařka MUDr. Jana D. K. po seznámení se se zdravotním stavem rodičky a po jejím vyhodnocení zavolala službu konajícího staršího lékaře s indikační pravomocí k ukončení porodu císařským řezem MUDr. Jozefa T., který ač měl odpovídající odborné lékařské znalosti a zkušenosti a nebránila mu v tom jiná závažná překážka, se v čase 15.15 hodin nedostatečně seznámil s aktuálním stavem rodičky, řádně nevyhodnotil záznamy z předchozího vyšetření, byl dřívější záznamy vykazovaly známky závažného stavu tísne plodu, nechal porod spontánně pokračovat, další kardiokografický záznam v čase od 14.41 do 16.13 hodin vyhodnotil nesprávně jako suspektní, i když měl být vyhodnocen jako patologický se známkami nitroděložní tísne plodu a mělo být indikováno okamžité ukončení porodu císařským řezem, neučinil tak, pokračoval ve spontánně vedeném porodu a v čase 16.05 hodin rozhodl ukončit porod za pomoci vakuového extraktoru, kdy došlo k porodu mrtvého dítěte J. V., přičemž ani správně vedená resuscitace neodvrátila fatální následek, tedy v důsledku nesprávného lékařského postupu MUDr. Zuzany Č. a MUDr. Jozefa T. při vedení porodu spočívajícím v bezdůvodném nevyužití dostupných metod ke stanovení správné diagnózy, jejich nedostatečné aktivitě při péči o rodičku, porušili důležitou povinnost vyplývající z jejich povolání lékaře dle § 49 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotnických službách a podmínkách jejich poskytování a také v rozporu s č. l. 4 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně č. 96/2001 Sb. m. s., podle níž je nutno jakýkoliv zákrok v oblasti péče o zdraví provádět v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy, tedy zejména byli povinni poskytnout zdravotní péči v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy a vykonávat své zdravotnické povolání především svědomitě, poctivě a s vědomím odpovědnosti pro společnost, a tímto jednáním způsobili smrt J. V. “.*

3. Tento rozsudek napadli včas podanými odvoláními státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Karviné – pobočka v Havířově, obžalovaná MUDr. Zuzana Č. a obžalovaný MUDr. Jozef T.
4. **Státní zástupce** podal opravný prostředek v neprospěch obžalované MUDr. Zuzany Č. i obžalovaného MUDr. Jozefa T., přičemž u obou zaměřil odvolání výhradně proti výroku o trestu. V rámci písemného odůvodnění odvolání vyslovil přesvědčení, že tresty uložené obžalovaným nelze považovat za adekvátní, kdy dále brojil proti neuložení trestu zákazu činnosti. Poukázal na fatální následek činu, tj. smrt novorozeného dítěte, dopady na rodinu pozůstalých a postoj obou obžalovaných, kteří si nepřipouštějí žádné pochybení. Vzhledem k nepřiměřené mírnosti uložených trestů navrhol, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a nově sám uložil každému z obžalovaných trest odnětí svobody důrazný, ještě v dolní polovině zákonem stanovené trestní sazby, s důraznou zkušební dobou, ještě v dolní polovině zákonem stanovené trestní sazby a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání lékaře bez odborného dohledu, a to důrazný, stanovený již v horní polovině zákonného rozpětí.
5. **Obžalovaná MUDr. Zuzana Č.** podala odvolání jak proti výroku o vině, tak i proti výroku o trestu, kdy opravný prostředek písemně odůvodnila prostřednictvím obhájce JUDr. Tomáše Vymazala. V rámci písemného odůvodnění odvolání předně konstatovala, že napadený rozsudek vykazuje vady ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. Okresnímu soudu vytkla, že se nevypořádal řádně s otázkou prokázání příčinné souvislosti mezi případným porušením stanovených lékařských postupů a následkem v podobě smrti J. V. Toto následně rozvedla, kdy vyjádřila přesvědčení, že nesprávné vyhodnocení kardiokografického záznamu č. 5 nemůže samo o sobě vést k závěru o její trestní odpovědnosti. Dále poukázala na to, že nebyl objasněn okamžik smrti dítěte, jakožto otázka právní. V dalším rozvedla závěry znaleckého posudku Fakultní nemocnice v Olomouci, kdy opět zdůraznila absenci příčinné souvislosti. Poukázala na to, že i prof. MUDr. Antonín Pařízek, CSc. (zpracovatel ústavního znaleckého posudku Všeobecné fakultní nemocnice v Praze) konstatoval, že u ní to ještě na císařský řez nebylo a že rozhodnutí o ukončení monitoringu ještě nevedlo ke smrti dítěte. Připomněla, že stav plodu nebyl kontinuálně monitorován, načež rozvedla, v čem spočívá metoda kardiokografie. V dalším se opět vyjádřila k tomu, že nebyla zjištěna doba smrti plodu a poukázala na to, že k hypoxii mohlo dojít ještě před začátkem porodní činnosti.

V kontextu závěrů znaleckých posudků, ale i výpovědí spoluobžalovaného a svědkyně MUDr. Jany D. K. uzavřela, že v době od 13:32 hodin do 14:10 hodin nelze dospět k závěru, že by u plodu došlo k takovým ireverzibilním změnám, které by bylo možno označit za stav smrti. Uvedla, že neměla povinnost indikovat u rodičky císařský řez a nemohla tak zavinit úmrtí J. V. Připomněla, že na tragickém následku se podílela celá řada pochybení porodního oddělení jako celku. Z hlediska příčinné souvislosti poukázala dále na to, že plod vykazoval známky života ještě zhruba jednu a půl hodiny poté, co opustila porodní oddělení, načež (opět) namítala, že nelze klást rovnítko mezi nesprávným vyhodnocením záznamu a způsobeným následkem. Navrhovala proto, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. napadený rozsudek zrušil a po případném zopakování důkazů, a to znaleckých posudků Fakultní nemocnice v Olomouci a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, jí obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil. U veřejného zasedání dne 28. 2. 2019 pak prostřednictvím obhájce (alternativně) navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

6. **Obžalovaný MUDr. Jozef T.** svůj opravný prostředek zaměřil proti výroku o vině i proti výroku o trestu napadeného rozsudku, přičemž v písemné formě odvolání odůvodnil prostřednictvím obhájce Mgr. Radima Struminského. Rozvedl předně podstatu své obhajoby, kdy připomněl, že k samotnému porodu se dostal až v 15:15 hodin, přičemž na schůzce lékařů byl spoluobžalovanou informován, že porod probíhá normálně a fyziologicky. Poukázal dále na to, že po dlouhou dobu neměl nikdo o miminku přehled a dle profesora Pařízka měl být u rodičky proveden císařský řez ještě dříve, než se dostala do jeho péče. V dalším se pak vyjádřil k hypoxii plodu, možným následkům vyvolaným podáním léků oxytocinu, načež uzavřel, že ke smrti plodu mohlo dojít absolutně nezávisle na jeho jednání či opomenutí. Poukázal rovněž na to, že nebylo přesně zjištěno, ve které fázi porodu dítě zemřelo a nelze tak vyloučit, že i kdyby okamžitě po příchodu na porodní box v 15:15 hodin provedl v co nejkratším možném časovém úseku císařský řez, stejně by mohlo dojít k narození mrtvého dítěte. Nebyl tedy prokázán kauzální nexus mezi jeho jednáním a trestně právně relevantním následkem. Navrhoval proto, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. c), d) tr. ř. zrušil stran jeho osoby napadený rozsudek v celém rozsahu a sám rozhodl tak, že jej obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil.
7. Odvolání byla podána včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odst. 1 tr. ř.), oprávněnými subjekty (§ 246 odst. 1 písm. a), b) tr. ř.) a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr. ř.) neshledal ani jiných důvodů k jejich zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr. ř. či odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr. ř.
8. Z podnětu podaných opravných prostředků odvolací soud přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že **odvolání obžalovaných MUDr. Zuzany Č. a MUDr. Jozefa T. nejsou důvodná, odvolání státního zástupce pak dílem důvodné je.**
9. Ve vztahu k **výroku o vině** napadeného rozsudku krajský soud předně konstatuje, že se v něm okresní soud správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Rozvedl, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a jeho odůvodnění svým obsahem odpovídá kritériím uvedeným v ustanovení § 125 tr. ř. Nalézací soud provedl veškeré dostupné důkazy v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. a zjistil tak skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Provedené důkazy okresní soud ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. při pečlivém uvážení všech okolností případu vyhodnotil jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Dbal přitom na to, aby byly stejně objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaných. V tomto směru krajský soud pochybení nalézacího soudu, namítané obžalovanými stran nesprávného vyhodnocení skutkového stavu, nezaznamenal. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by některý podstatný a stěžejní důkaz neprovedl nebo že by hodnocení důkazů bylo

provedeno v rozporu se zákonem či pravidly formální logiky. Za dané situace odvolací soud plně respektoval provedené hodnocení důkazů okresním soudem, jímž je ostatně podle § 263 odst. 7 věta poslední tr. ř. i vázán.

10. K odvolacím námitkám obžalovaných krajský soud uvádí, že tyto v zásadě představují jen opakování dřívější obhajoby. Uvedeným odvolacím námitkám nemohl krajský soud přisvědčit. Naopak je třeba konstatovat, že soud I. stupně se s provedenými důkazy (kdy dokazování prováděl výrazně nad rámec podané obžaloby) vypořádal jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, důsledně vyhodnotil jejich obsah a poté příležitostně a logicky zdůvodnil, jaké skutečnosti vzal ve vztahu k projednávané věci za prokazané. S obhajobou obou obžalovaných se tak vypořádal. Jak již bylo opakovaně naznačeno, okresní soud věnoval předmětné trestní věci enormní pozornost a své závěry rozvedl vyčerpávajícím způsobem. Proto stran výroku o vině krajský soud odkazuje v podrobnostech na odůvodnění odvoláním napadeného rozsudku, přičemž v kontextu odvolacích námitek toliko stručně zdůrazňuje, případně dodává následující.
11. Oba obžalovaní jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení sice část skutkových okolností připustili, popřeli však, že by porušili své lékařské povinnosti a postupovali nesprávně. Avšak i za situace, že by v určitých směrech pochybili, vyjádřili přesvědčení, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jejich konáním, respektive opomenutím a vzniklým následkem, tedy smrtí J. V. K problematice příčinné souvislosti se krajský soud v dalším ještě vyjádří, z hlediska viny „v užším slova smyslu“ je však nutno konstatovat, že tato byla provedeným dokazováním spolehlivě prokázána. Ve shodě se závěry okresního soudu (viz zejména body 50., 51. a 53. odůvodnění napadeného rozsudku) lze rekapitulovat, že obžalovaná MUDr. Zuzana Č. nesprávně vyhodnotila CTG záznam (a tento dodatečně navíc pozměnila), přerušila monitoraci porodu, tento neukončila včas a při předání služby neinformovala správně o stavu rodičky, obžalovaný MUDr. Jozef T. se pak následně neseznámil dostatečně s aktuálním stavem rodičky, nenastudoval si dřívější záznamy, respektive zdravotní dokumentaci, nesprávně vyhodnotil probíhající CTG záznam a nerozhodl včas o ukončení porodu císařským řezem. Pro úplnost je nutno dodat, že přestože ve věci hrály stěžejní roli znalecké posudky, zejména pak ústavní znalecký posudek Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, okresní soud zcela správně vycházel i z celé řady dalších důkazů ať už listinných nebo ve formě svědeckých výpovědí. V této souvislosti pak krajský soud připomíná, že již prvotní závěry tzv. nezávislé odborné komise (zřízené Krajským úřadem Moravskoslezského kraje) byly v tom podstatném shodné se závěry následně vypracovaného ústavního znaleckého posudku. V již zmíněném ústavním znaleckém posudku Všeobecné fakultní nemocnice v Praze je podrobně rozvedeno k jakým pochybením došlo při porodu na straně obžalovaných, kdy dále je z něj zřejmé, že šlo o postup *non lege artis*. Z předmětného posudku dále vyplývá, že v případě postupu *lege artis* by vysoce pravděpodobně (respektive s pravděpodobností, která se blíží jistotě) k úmrtí novorozence nedošlo. Z dalších doplňků zmíněného posudku je pak zjevné, že jiné (medicínské) faktory se na vzniklém následku nepodílely. Faktem zůstává, že zpracovatel posudku prof. MUDr. Antonín Pařízek, CSc. u hlavního líčení dne 24. 10. 2017 své dřívější závěry do určité míry relativizoval, poukazyval na pochybení dalších zaměstnanců nemocnice, potažmo celého pracoviště a v rámci svého druhu „obhajoby“ obžalovaných dokonce naznačoval, že než aby se dítě narodilo postižené, je lepší, že zemřelo. Z hlediska toho podstatného pro vyvození trestní odpovědnosti obžalovaných však na svých závěrech setrval, což ostatně opět stvrdil i v rámci vypracovaného dne 19. 6. 2018 druhého doplňku posudku. Oba obžalovaní v průběhu řízení před okresním soudem předložili znalecké posudky vypracované na jejich žádost, přičemž závěry těchto pak u hlavního líčení prezentovali jejich zpracovatelé MUDr. Karel Huml a Doc. MUDr. Jozef Záhumenský, PhD. Pomineme-li nyní rozpory, které byly odstraněny v průběhu dalšího dokazování, pak stěžejním zůstává, že i na základě závěrů těchto posudků lze dovodit, že obžalovaní chybovali a z jejich strany šlo o postup *non lege artis*. Oproti závěrům ústavního znaleckého posudku se však v těchto posudcích předložených obžalovanými konstatuje, že nelze učinit jednoznačný závěr stran příčinné souvislosti mezi nesprávným postupem a vzniklým následkem.

12. Přechinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí, kdo jinému z nedbalosti způsobí smrt. Spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona, dopustí se přechinu usmrcení z nedbalosti i podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku. Jde o trestný čin poruchový (je předpokládána smrt jiného), přičemž z hlediska jednání jako znaku objektivní stránky skutkové podstaty lze jej spáchat jak konáním, tak i opomenutím. Podle tzv. právní věty výroku o vině rozsudku okresního soudu obžalovaní jinému z nedbalosti způsobili smrt proto, že porušili důležitou povinnost vyplývající z jejich zaměstnání a uloženou jim podle zákona, přičemž podstata jejich jednání je podrobně rozvedena v rámci skutkové věty. Není žádných pochyb o tom, že následek relevantní z pohledu trestního práva (tedy smrt J. V.) zde nastal. V návaznosti na provedené dokazování je současně nesporné, že obžalovaní postupovali *non lege artis*, neboť jako lékaři při výkonu svého zaměstnání, potažmo povolání, nedodrželi rámec pravidel vědy a medicínských způsobů, a to v mezích daných rozsahem svých úkolů podle pracovního zařazení i konkrétních podmínek a objektivních možností. Porušení důležité povinnosti vyplývající ze zaměstnání a uložené podle zákona je pak v daném případě navázáno na ustanovení § 49 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (viz povinnosti zdravotnického pracovníka) a dále na článek 4 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně č. 96/2001 Sb. m. s. Zároveň je možno konstatovat, že oba obžalovaní mohli a měli vědět, vzhledem ke svým lékařským a odborným znalostem a zkušenostem, jakož i s přihlédnutím ke všem dalším okolnostem případu, jak zajistit řádnou lékařskou péči při předmětném porodu. Z hlediska zavinění lze proto uzavřít, že šlo o nedbalost vědomou ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
13. Stěžejní odvolací námitka obžalovaných spočívala v tom, že mezi jejich (případnými) pochybeními a následkem v podobě smrti J. V. absentuje **příčinná souvislost**. V tomto směru pak obhajoba poukazovala na závěry znaleckých posudků doložených obžalovanými, potažmo i na některá vyjádření prof. MUDr. Antonína Pařízka CSc. Těmto námitkám nemohl krajský soud přisvědčit, neboť otázka příčinné souvislosti je otázkou právní a nikoli „úzc“ medicínskou. Byť již okresní soud se vyjádřil k této problematice dostatečným způsobem (viz bod 53. odůvodnění napadeného rozsudku), považuje odvolací soud za potřebné dodat následující. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem je dána tehdy, pokud by bez zaviněného jednání pachatele škodlivý následek nenastal. Není rozhodující, zda k následku došlo působením více okolností, nejenom tedy jednáním (jediného) pachatele. Určité jednání nebo okolnost má povahu příčiny i tehdy, když kromě ní k následku vedla další jednání či okolnosti. Příčinná souvislost je dána i tehdy, když vedle příčiny, která bezprostředně způsobila následek, působila i další příčina, přičemž je nerozhodné, jestli každá z těchto příčin byla jinak způsobila přivodit následek sama o sobě nebo mohla tento následek přivodit jen ve vzájemném spolupůsobení s druhou příčinou. Příčinná souvislost se tedy nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistupuje další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává skutečností, bez níž by ke vzniku následku nebylo došlo. Zásada, že jednotlivé příčiny a podmínky nemají pro způsobení následku stejný význam, se označuje jako *zásada gradace příčinné souvislosti*. V souladu s tímto principem a v návaznosti na konstantní judikaturu v tomto směru (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 3. 2010, sp. zn. 8 Tdo 193/2010) je z hlediska příčinné souvislosti podstatné, že chybný postup lékaře je třeba jen jednou z příčin vzniklého následku, pokud by ovšem tato příčina byla odstraněna, tak by následek buď vůbec nenastal, anebo by sice nastal, ale jinak, tedy až po provedení adekvátní léčby a pokusu o záchranu života poškozeného veškerými dostupnými lékařskými postupy. Jinými slovy řečeno, příčinná souvislost mezi jednáním lékaře a smrtí pacienta může být dovozena i v případě, kdy nesprávným postupem jen sníží šance pacienta na přežití, aniž by bylo nutno prokázat, že při správném postupu by pacient přežil. Faktem zůstává, že porušení důležité povinnosti lékaře musí být dostatečně významnou příčinou následku. Z toho pak lze dovodit, že v případech, kdy možnost záchranu života je dána jen hypoteticky, tento příčinný vztah absentuje. V nyní projednávané věci (viz závěry ústavního znaleckého posudku Všeobecné fakultní nemocnice v Praze) by v případě postupu *lege artis* vysoce pravděpodobně k úmrtí J. V. nedošlo. Byť lze připustit, že šance porodu

živého a zdravého dítěte, v dalším pak „alespoň“ živého, se postupem času snižovala, byla tato šance záchranu života až do závěrečné fáze porodu zcela reálná. V návaznosti na vše shora rozvedené krajský soud uzavírá, že vzniklý následek (smrt) relevantní z pohledu trestního práva byl v daném případě v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaných. To, že každý z obžalovaných se na vzniklém následku podílel odlišným způsobem, v jiném časovém úseku a jinou měrou, stejně jako skutečnost, že zde nemalou roli hrály i další faktory, se mohlo odrazit až v následném výroku o trestu.

14. **Výrok o trestu** napadli opravnými prostředky nejen obžalovaní (tito ovšem pouze zprostředkovaně v návaznosti na výrok o vině), ale v jejich neprospěch i státní zástupce, a jak již bylo výše avizováno, jeho odvolání shledal krajský soud dílem důvodným. Okresnímu soudu lze plně přisvědčit v tom směru, že účelu trestu u obžalovaných je možno dosáhnout trestem výchovným, podmíněným, tedy trestem nespojeným s přímým odnětím svobody. Při jeho ukládání pak nalézací soud správně diferencoval výměru trestní sankce podle míry zavinění, když jednání obžalované MUDr. Zuzany Č. vykazovalo vyšší stupeň společenské škodlivosti. Pokud se státní zástupce domáhal navýšení uložených trestů odnětí svobody (potažmo i zkušební doby), pak tomuto požadavku krajský soud nevyhověl, přestože uplatněné odvolací argumentaci nebylo možno upřít určité opodstatnění. Vyjma okolností polehčujících, které už zmínil okresní soud, musel totiž krajský soud zohlednit časový odstup od celé události, délku trestního řízení, stejně jako již uvedené další faktory, které se podílely na vzniklém následku. Byť tedy oběma obžalovaným byly okresním soudem uloženy tresty při spodní hranici zákonné trestní sazby dle § 143 odst. 2 tr. zákoníku, tyto krajský soud nakonec akceptoval a převzal do nového výroku. K žádným změnám pak nepřistupoval ani ve vztahu k délce zkušební doby, když tato byla shledána zcela přiměřenou. Zcela důvodným však krajský soud shledal požadavek státního zástupce na uložení obžalovaným trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání lékaře bez odborného dohledu. Otázku přiměřenosti trestu je nutno posuzovat v kontextu celého výroku o trestu a bez uložení tohoto vedlejšího trestu by šlo o trest nepřiměřeně mírný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř. Pro uložení trestu zákazu činnosti oběma obžalovaným byly v dané věci splněny veškeré podmínky ve smyslu § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a vzhledem k fatálnímu následku je jeho uložení rovněž v souladu se zásadou generální i individuální prevence. Proto nově koncipovaný výrok o trestu zahrnoval i tento druh trestu, přičemž i v tomto směru krajský soud diferencoval mezi obžalovanými podle míry jejich zavinění. Obžalované MUDr. Zuzaně Č. tak uložil trest zákazu činnosti na dobu 2 let, obžalovanému MUDr. Jozefu T. pak na dobu 1 roku. Jde tak o tresty stanovené při dolní hranici, respektive na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, kdy byly (opět) ve prospěch obžalovaných zohledněny již výše zmíněné okolnosti, stejně jako i to, že dle vyžádaných aktuálních pracovních posudků jde o lékaře s výbornou pracovní morálkou. Pro úplnost je třeba dodat (a to vzhledem k poněkud zavádějící argumentaci okresního soudu stran neuložení trestu zákazu činnosti), že předmětný druh trestu, jak byl vymezen svým obsahem, nebude mít pro obžalované z profesního hlediska „likvidační“ charakter. Obžalovaní budou moci i nadále pracovat ve své profesi, přičemž pojem „bez odborného dohledu“ znamená toliko určité omezení jejich samostatné činnosti (blíže viz § 4 odst. 4 zákona č. 95/2004 Sb., respektive § 1 vyhlášky č. 280/2018 Sb.).
15. Ze všech těchto důvodů krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce zrušil napadený rozsudek v celém výroku o trestu a s přihlédnutím k ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. nově v tomto směru rozhodl sám způsobem shora uvedeným. Jinak zůstal napadený rozsudek okresního soudu nezměněn. Odvolání obžalovaných MUDr. Zuzany Č. a MUDr. Jozefa T. nebyla shledána důvodnými a jako taková musela být podle § 256 tr. ř. zamítnuta.

#### **Poučení:**

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od

doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 28. února 2019

Mgr. Alexandra Erbanová v.r.  
předsedkyně senátu

Vypracoval:  
Mgr. Tomasz Kafka v.r.